

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е № 59

гр. София, 17.04.2019г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, пети въззивен състав, в закрито заседание на седемнадесети април през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИРА КОСТОВА

ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИРА РАЙЧЕВА

МАГДАЛЕНА ЛАЗАРОВА

след като се запозна с ВНЧД №149 по описа на АСНС за 2019г., докладвано от съдията Райчева, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72 от НПК вр. чл.389-403 от ГПК.

Образувано е по частна жалба на обв.К. М. М. чрез защитника му адв.В. И. срещу определение от 31.01.2019г. на 21-ви състав на СНС по чнд №483/2019г, с което са наложени обезпечителни мерки по отношение имущество на обв.М., чрез налагане на запор върху две лични негови банкови сметки в ТБ [фирма], както и два броя моторни превозни средства – л.а. „Ф. Т.“ рег. [рег.номер на МПС] и л.а. „Ф. Ф.“ рег [рег.номер на МПС].

Според частната жалба определението е неправилно, незаконосъобразно и необосновано, тъй като за единият от автомобилите марка „Ф. Т.“ съобразно представеното писмо от [фирма] от 10.09.1996г. до К. М. е било изплатено застрахователно обезщетение съобразно извършена контролна експертиза по настъпила щета № 101-34-435/1995г., поради което се твърди, че това моторно превозно средство повече от 24 години не е във владението на обвиняемия. Налагането на запор по отношение на другия автомобил било необосновано с оглед призмцията за невинност съобразно НПК и ЕКЗПЧОС.

По отношение запора върху банковите сметки в молбата се сочи, че не било взето предвид здравословното състояние на обв. М., за което били представени писмени доказателства – Епикриза, в това число Експертно решение на Телк, определящо 60 % трайно намалена работоспособност, както и рецептурна книжка, доказваща нуждата от постоянно закупуване на лекарства за поддържане на медикаментозно лечение. Освен това според защитните твърдения и приложения към жалбата трудов договор обвиняемият получавал месечно възнаграждение в размер на 750 лв., което обаче предвид прекомерно наложеното обезпечение върху постъпващите суми по банковите сметки, го лишавало от финансови средства за оцеляване - за закупуването на лекарства, храна, заплащане на режийни, ежедневни и други разходи. В този смисъл не било спазено ТР 2/2012г. на ОСНК на ВКС за преценка относно съразмерността на обезпечението, както и разглеждане на делото в открито съдебно заседание, което искане се поддържа, предвид практиката на АСНС.

Въззивния съдебен състав намира жалбата за процесуално допустима, а разгледана по същество е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обв.К. М. М. е привлечен като обвиняем за престъпление по чл.253 ал.4 вр. ал.3 т.1 пр.2 вр. ал.2 пр.2 вр. ал.1 НК по досъдебно производство №1/19 по описа на СО-СП пр.пр.2077/2018г. по описа на СП водено срещу него и още 15 обвиняеми лица .

С атакуваното определение от 31.01.2019г. на СНС 21-ви с-в по реда на чл.72 ал.1 от НПК по горепосоченото досъдебно производство е допуснато обезпечение на наказанието конфискация с правно основание чл. 253 ал.4 вр. ал.3 т.1 пр.2 вр. ал.2 пр.2 вр. ал.1 НК по предявеното обвинение спрямо К. М. М. чрез налагане на запор върху: Всички налични и постъпващи суми по две банкови разплащателни сметки за физически лица в български лева: с I. [банкова сметка] и I. [банкова сметка], открити в ТБ [фирма] на името на обв.К. М. М., както и запор върху два броя леки автомобили марка „Ф.“, модел „Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] , рама: Z., двигател: * цвят тъмно сив и лек автомобил марка „Ф.“ модел „Ф.“1.6.ДИ с рег [рег.номер на МПС] рама: W., двигател: *, цвят тъмно сив металик.

На основание чл.397 ГПК са издадени два броя обезпечителни заповеди на Специализираната прокуратура - едната за наложения запор върху банковите сметки, а другата върху моторните превозни средства. В тази връзка са били образувани две изпълнителни дела №20191110400293 /относно запора върху банковите сметки/ и №20191110400294/ с предмет МПС/. От представеното от защитника заверено копие от получено запорно съобщение по изп.дело № 20191110400294 на СИС и изисканите служебно от съда копия от запорно съобщение по другото изп.дело № 20191110400293 е видно, че пълномощник на обвиняемия е получил съобщенията на 20.03.2019г., съответно на 03.04.2019г. и претенцията му е процесуално допустима, тъй като е депозирана на 26.03.2019г. в изискуемия 7 дневен от получаването на съобщението, с което обезпечението е наложено.

На първо място налагането на обезпечителни мерки съобразно разпоредбата на чл.72 от НПК е законово регламентиран вид мярка за процесуална принуда по отношение на конкретно обвиняемото лице, служеща за обезпечаване на конкретно наказание предвидено в НК.

Правилно СНС в съответствие с ТР №2/2012г. и с оглед доказателствата по делото е обсъдил необходимостта от обезпечителна нужда, имайки предвид наличието на обосновано предположение по обвинението по чл.253 ал.4 вр. ал.3 т.1 пр.2 вр. ал.2 пр.2 вр. ал.1 НК, за което обв.М. е привлечен. Същото се извлича от писмените и гласни доказателства, в това число заключения на експертизи, събрани на този етап по делото: показанията на св.Б. Л., св.Ю. И., св.В. Н., протокол за доброволно предаване от 10.12.2015г., протокол за доброволно предаване от 04.01.2019г., РКО от 18.12.2013г., протокол за оглед на веществени доказателства от 22.02.2019г., справки и таблици с отразени суми и имена на фирми, данни от фирмено досие на [фирма], Заключение по Протокол №17/СПЕ-059 за извършена съдебно-почеркова експертиза, Протокол №19/СПЕ-003 от 05.01.2019г. за извършена съдебно-почеркова експертиза, писмо №11-00-1066/07.11.2018г. на Зам.Директор на ТД на НАП С..

Следва да се има предвид, че с измененията в НПК в сила от 05.11.2017г. при обсъждане на обоснованото предположение съдилищата извършват една предварителна преценка на доказателствата, без да коментират тяхната годност и достоверност. В никакъв случай съдът не следва да обсъжда доказателствата, тъй като по този начин навлиза в решаването на делото по същество и би се произнесъл предварително по въпроса за вината, което е недопустимо. Освен това изводът за съществуването на обосновано предположение по повдигнатото обвинение на М. не дерогира призмцията за невинност на това обвиняемо лице.

За посоченото престъпление се предвижда наказание лишаване от свобода от три до дванадесет години и глоба от двадесет хиляди до двеста хиляди лева. Действително санкционната част на чл.253 ал.6 предвижда отнемане предмета на престъплението или имуществото, в което е трансформиран в полза на държавата / в случая според обвинението това е сумата 400 000 лв./, но СНС в конкретния случай е процедурал неправилно и е излязъл извън предмета на делото, тъй като е бил сезиран с искане от страна на Специализираната прокуратура по реда на чл.72 ал.1 НПК единствено и само за обезпечаване на глобата чрез налагане на запори по установените банкови сметки и моторни превозни средства на обвиняемия М..

В случая Специализираната прокуратура съобразно искането на основание чл.72 от НПК не е предявила претенция за обезпечаване отнемането на вещи в полза на държавата, посочено в разпоредбата на чл.253 ал.6 НПК, а само обезпечаване на предвиденото наказание глоба, което обаче няма пречка да бъде коригирано от въззивната инстанция при наличието на основания за това.

Обсъждайки на тази плоскост доказателствата по делото, както и в духа на ТР 2/11.10.2012г. по т.д.№1/2012г. на ОСНК на ВКС въпроса за съразмерността между поисканото обезпечение и размерът на наказанието, което се обезпечаваше в конкретния случай следва да се приеме, че с оглед размера на предвиденото кумулативно наказание глоба от двадесет до двеста хиляди лева обезпечението следва да бъде наложено до размера от 200 000 лева, предвидена като масимален размер на наказането глоба на посочената разпоредба по вмененото обвинение на К. М. върху цялото установено негово имущество.

По отношение липсата на МПС л.а марка „Ф. Т.“, което се възразява да е във владението на обвиняемия следва да се има предвид, че съобразно събраните доказателства по делото в т.15 - извлечения от информационната база данни на КАТ, това МПС се води като налично и собственост на обв.М.. Обстоятелството, че собственикът е получил застрахователно обезщетение за твърдяно посегателство по отношение на моторното превозно средство автоматично не води до заключение за неговата липса, поради факта, че в тази насока не са приобщени надлежни доказателства за този факт - сигнализиране на органите на МВР в тази насока, регистрация за извършена кражба или друго посегателство, отписване на автомобила от регистрите на КАТ или доказателства за неговото бракуване.

Относно направеното възражение от защитника за разглеждане на делото при открити врати въззивният съд държи да отбележи, че след ТР 2/11.10.2012г. по ТД №1/2012г. на ОСНК на ВКС са настъпили законодателни промени в ГПК, към който ред за разглеждане препраща чл.72 от ГПК. В случая процесуалния ред, по който следва да се развива производството пред въззивния съд в закрито съдебно заседание. Този ред е регламентиран в нормата на чл. 278 ал.1 предл. 1-во от ГПК, предвид обстоятелството, че обезпечителното производство се развива по ГПК. Разумът на закона да предвиди производството по вземане на обезпечителни мерки в закрито заседание пред двете съдебни инстанции (първа и втора), се основава на това, че в тези производства се цели бързина и конфиденциалност (възпрепятствуване възможността на лицето, спрямо чиито имущества се иска обезпечението, да се разпореди с имуществовата си в хода на съдебния процес по чл. 72 НПК вр. с чл. 398-чл. 403 ГПК). В тази насока е практиката на АСНС съгласно Определение №159/31.10.2018г. по внчд №459/2018г., потвърдено от ВКС.

На следващо място неоснователно е направеното възражение в частната жалба, че запорът върху банковите сметки, по които обвиняемият получава трудово възнаграждение би го лишило от възможността му да поддържа базови потребности в рамките на „екзистенц минимум“ от гледна точка на храна, лекарства и облекло.

Във всеки конкретен случай следва да се вземат под внимание нормите на чл.444-446а от Гражданско-процесуалния кодекс, във връзка с несеквестрируемостта, предвиждащи различни хипотези, които обхващат предвидения „екзистенц минимум“ на вещи и доходи, които не се обхващат от запора.

Не се споделят и възраженията на защитника, че с налагане на обезпечението обвиняемият е лишен от адекватно лечение и препитание. Според данните от НЗОК и приложената рецептурна книжка голяма част от изписаните лекарства се осигуряват безплатно, като значително по-мъльк е относителния дял на тези лекарства, които се поемат от здравната каса и пациента.

С оглед на гореизложеното въззивната инстанция намира атакуваното определение на първостепенния съд следва да бъде изменено , поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ИЗМЕНЯ определение от 31.01.2019г. на 21 ви състав на СНС по чнд №483/2019г, в частта относно допуснатото обезпечение на конфискация по предявеното обвинение на К. М. М. и вместо това:

ДОПУСКА обезпечение на наказанието Глоба до предвидения в чл.253 ал.4 вр. ал.3 т.1 пр.2 вр. ал.2 пр.2 вр. ал.1 НК размер на 200 000 лв./ двеста хиляди лева/, чрез налагане на запор върху:

Всички налични и постъпващи суми по банкова сметка с I. [банкова сметка] и I. [банкова сметка], открити в ТБ [фирма] на името на обв.К. М. М., както и два броя леки автомобили марка „Ф., модел „Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] , рама: Z., двигател: * цвят тъмно сив и лек автомобил марка „Ф.“ модел „Ф.“1.6.ДИ с рег [рег.номер на МПС] рама: W., двигател: *, цвят тъмно сив металик, при съблюдаване нормите на чл.444-446а от ГПК

Определението е окончателно.

Председател:

Членове:

1.

2.